

19

водите на трите морета, се издигаше най-хубавият град на света, връз най-хубавата земя на света... И в тая благословена страна трябваше людете да живеят в мир и обич.

Иоан Асен облегна лице на ръката си, загледан в залюляната от вечерника гора. Ала вътрешният му взор виждаше друго видение, приказно и мамещо:

Българи, сърби, гърци ^{и латинци} можеха да живеят в обич и мир, отдадени на спокоен труд, обединени от една воля: да се радват на хубавия Божи свят... За всички имаше място, за всички имаше хляб. А там долу, от престола на Света София, една воля щеше да насочва цъвтежа на великото царство: волята на българския цар. Защото българите бяха най-многобройните в тази земя.

Визанс сам се бе разрушил със жестоките разпри, кървавите завоевания и гнилия разкош, който го бе крепил през вековете. Латинците бяха пришълци. И нямаше друг, освен българският цар, който да обедини, да събере около престола си, да спои в едно цяло размирните, вечно враждуващи народи, които не можеха да намерят път, по който да се срещнат.

Иоан Асен щеше ли да го намери?

Младият самодържец полека се смъкна на колене пред кандилото, което хвърляше топли, трептящи сенки връз замисленото му лице. И очите му се отправиха с дълбока вяра към иконата на Разпнатия, който се бе жертвувал за благо на света.

3.

Ландграфиня София обиколи още веднъж всички приемни на двореца всички отредени за гостите стаи, рицарския дом, кухните и конюшните, увери се, че нищо не липсва за тържественото посрещане на прочутите люде и отиде в спалнята си, за да облече парадната носия.

Ландграфът на Тюрингия очакваше днес лични гости и уреждаше в

мъжна гет прием